

CRvB 6 maart 1990, WUV 1987/34
(mrs. Van Galen, Treffers, Schoemaker)

Uitspraak in het geding tussen M. G.-T., te M. (Indonesie), klagster,
en de Uitkeringsraad, verweerder

I. Ontstaan en loop van het geding

Onder dagtekening 11 november 1986 heeft verweerder, na door klagster gemaakt bezwaar, een in afschrift aan deze uitspraak gehechte beslissing genomen. (Niet opgenomen.)

Klagster is van deze beslissing bij de Raad in beroep gekomen. In het klaagschrift met bijlagen heeft klagster uiteengezet, waarom zij zich met de bestreden beslissing niet kan verenigen.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van 25 januari 1990. Klagster is aldaar niet verschenen, terwijl verweerder zich heeft doen vertegenwoordigen door J.J.G.A. T., werkzaam bij het Algemeen burgerlijk pensioenfonds.

II. Motivering

Blijkens de gedingstukken is W. G., geboren op 11 september 1906 te Sigli (Indonesie), op 14 april 1979 te Sint Odilienberg overleden. Wijlen W. G., hierna te noemen: G., was in 1950 te Padang (Indonesie) in het huwelijk getreden met P. D..

Bij een beslissing van 19 juli 1979 heeft verweerder aan P. D. voornoemd, als weduwe van G., een periodieke uitkering toegekend ingevolge de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers 1940-1945, hierna te noemen: de Wet.

Op 5 september 1984 heeft klagster bij verweerder een aanvraag ingediend om een periodieke uitkering ingevolge de Wet als weduwe van G..

Klagster heeft daarbij een aantal stukken overgelegd, waarin zij omschreven wordt als een inlandse christelijke vrouw, geboren op 10 januari 1912 en waaruit blijkt dat zij op 10 mei 1937 te Kota-Agoeng in het voormalig Nederlands-Indie met G. is gehuwd nadat uit de tevoren bestaande samenleving op 8 augustus 1930 een dochter was geboren.

Vermelding verdient hier voorts dat uit de akte van het tweede huwelijk van G. niet blijkt van een eerder door hem gesloten, al dan niet door echtscheiding ontbonden, huwelijk.

Klagster heeft in het klaagschrift doen weten dat G. in 1941 is gemobiliseerd en naar het toenmalige Batavia is gezonden en dat zij na de Japanse capitulatie via het Rode Kruis nog contact met hem had gehad en dat G. haar toen wat geld had opgestuurd. Sedertdien is er blijkbaar geen contact meer geweest tussen klagster en G.

Met betrekking tot de vraag of verweerder de aanvraag van klagster terecht heeft afgewezen, overweegt de Raad als volgt.

De Wet is toegesneden op de Nederlandse samenleving en gaat er van uit dat een gehuwde vervolgd bij zijn overlijden slechts een weduwe achterlaat.

Die weduwe is, met name indien de overleden echtgenoot een periodieke uitkering ingevolge de Wet genoot, eveneens onder de werking van de Wet gebracht aangezien er van is uitgegaan dat met de aan de man toegekende uitkering mede in haar levensonderhoud werd voorzien.

Er van uitgaande dat het huwelijk tussen klagster en G. niet op enigerlei ogenblik door echtscheiding is ontbonden, kon verweerder, gelet op de strekking van de Wet, naar het oordeel van de Raad, nu klagster niet de nietigheid van het tweede huwelijk van G. heeft ingeroepen en zij sedert 1941 geen persoonlijk

contact meer met hem heeft gehad, in redelijkheid beslissen P. G.-D. in het genot van haar periodieke uitkering te laten en de aanvraag van klaagster af te wijzen.

Op grond van het vorenstaande wordt beslist als volgt.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende in naam der Koningin!

Verklaart het beroep ongegrond.